

BİÇER GÜNER

Attorneys-at-Law

2025 YILI KASIM - ARALIK AYLARI İÇTİHAT RAPORLAMASI



Mahkeme Tarafından Yanlış Gösterilen Kanun Yolu Süresine Güvenilmesi, Süre Aşımı Sonucunu Doğurmaz.

Mahkeme kararında kanunda öngörülenden farklı bir kanun yolu süresinin yazılması halinde, tarafların bu hatalı süreye güvenerek yaptıkları başvurular süre aşımı sayılmaz. Zira tarafların, kararda açıkça belirtilen süre bilgisini esas almaları hukuki güvenlik ve belirlilik ilkelerinin gereğidir. Mahkemenin kendi hatasıyla yarattığı belirsizliğin sonuçlarının taraflara yüklenmesi, ölçüsüz ve aşırı şekilci bir yaklaşım olur; ayrıca adil yargılanma hakkı kapsamında güvence altına alınan mahkemeye erişim hakkını ihlal eder. Nitekim Anayasa Mahkemesi de hakim reddi talebine ilişkin kararda kanunen bir hafta olması gerekirken iki haftalık süre gösterilmesine güvenilerek yapılan istinaf başvurusunun, Bölge Adliye Mahkemesi tarafından süre aşımı gerekçesiyle reddedilmesini mahkemeye erişim hakkının ihlali olarak değerlendirmiştir (AYM, B. No: 2020/16097, T. 26.02.2025 RG: 28/11/2025, 33091).

Gider Avansı ile Delil Avansının Birbirinden Ayrılmaksızın Talep Edilmesi ve Yaptırımının Aynı Sonuca Bağlanması, Adil Yargılanma İlkesiyle Bağdaşmaz.

Davacı, gayrimenkul satış vaadi sözleşmesi kapsamında satın aldığı taşınmazın geç ve eksik teslim edildiğini ileri sürerek maddi-manevi tazminat talep etmiştir. Yargılama devam ederken, mahkeme duruşmada davacı vekiline 300 TL ek gider avansı yatırması için iki haftalık kesin süre vermiş; yatırılmadığı gerekçesiyle davayı dava şartı yokluğu nedeniyle usulden reddetmiştir.

Kesin süre, yargılamanın sağlıklı ve makul sürede yürütülmesini sağlamak amacıyla öngörülmüş istisnai bir usul aracıdır ve davanın reddine yol açacak şekilde genişletici yorumlanamaz. Kesin sürenin hukuki sonuç doğurabilmesi için, yapılması istenen işlemin açık, belirli ve tereddüde yer vermeyecek biçimde gösterilmesi; hangi iş için, nereye ve ne miktarda avans yatırılacağına somut olarak belirtilmesi; sürenin bu işlemin yerine getirilebilmesine elverişli olması ve süresinde yerine getirilmemesinin doğuracağı sonuçların açıkça ihtar edilmesi zorunludur. Gider avansı ile delil avansı birbirinden farklı hukuki kurumlar olup eksik delil ikamesine yönelik bir avansın yatırılmaması yalnızca ilgili delilden vazgeçilmiş sayılma sonucunu doğurur; doğrudan davanın usulden reddi sonucuna bağlanamaz. Usulüne uygun şekilde verilmeyen veya içeriği itibarıyla belirsiz olan kesin süreye dayanılarak davanın dava şartı yokluğu gerekçesiyle reddedilmesi, kesin süre kurumunun amacıyla bağdaşmadığı gibi adil yargılanma hakkını da zedeleyici niteliktedir (Yargıtay 6. HD., E. 2024/3139 K. 2025/3702 T. 4.11.2025).

Sosyal Medyada Paylaşılan Video Kayıtlarının Eser Olarak Korunabilmesi, Sahibinin Hususiyetini Yansıtan Özgün ve Yaratıcı Bir Fikir veya Sanatsal Katkı İçermesine Bağlıdır.

Davacı, kendi kamerasıyla çekip sosyal medya hesaplarında yayınladığı video kayıtlarının eser niteliğinde olduğunu ileri sürerek, bu görüntülerin bir haber programında izinsiz ve kişilik haklarını zedeleyici şekilde kullanıldığını iddia etmiş; 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu ("FSEK") m. 66 ve devamı kapsamında tecavüzün men'i ve ref'i ile maddi ve manevi tazminat talebinde bulunmuştur.

Ancak mahkeme, davaya konu görüntülerin herkes tarafından çekilebilecek nitelikte, senaryosuz, yaratıcı katkı veya estetik tercih içermeyen, yalnızca mevcut durum olduğu gibi tespitiye yönelik kayıtlar olduğunu; bu nedenle davacının iddia ettiği şekilde eser vasfı taşımadıklarını tespit etmiştir. Bölge Adliye Mahkemesi de bilirkişi raporuna paralel olarak, özgünlük ve yaratıcı katkı taşımayan bu görüntülerin FSEK anlamında eser sayılamayacağını, dolayısıyla FSEK m. 66 ve devamında düzenlenen eser sahipliğine dayalı koruma ve tazminat taleplerinin hukuki dayanağının bulunmadığını belirlemiştir. Mahkeme, davacının FSEK m. 84 çerçevesinde eser niteliği taşımayan sinema görüntülerine ilişkin bir talebi bulunmadığını ve kişilik hakkı ihlali iddiasının ise başka bir dosyada incelendiğini vurgulamıştır. Sonuç olarak, eser niteliği taşımayan görüntülerin izinsiz kullanımına dayanılarak FSEK kapsamında müdahalenin men'i ve tazminat talep edilemeyeceği; bu tür durumlarda ancak şartları mevcutsa haksız rekabet veya kişilik hakkı ihlali hükümlerinin uygulanabileceği değerlendirilmiş ve davanın reddine ilişkin ilk derece kararı istinaf aşamasında yerinde bulunarak onanmıştır (Ankara BAM, 20. HD., E. 2023/2137 K. 2025/2248 T. 27.11.2025).

4734 Sayılı Kamu İhale Kanunu Kapsamında Yapılan Hizmet Alımlarında Asıl İşverenin İşçilik Alacaklarından Sorumluluğu Devam Eder.

Kamu idarelerince 4734 sayılı Kamu İhale Kanunu'nun 3/g maddesi uyarınca yapılan hizmet alımlarında, idarenin "ihale makamı" sıfatı, iş hukukundan asıl işveren olarak doğan sorumluluğunu ortadan kaldırmaz. Alt işveren işçisinin, kamu kurumuna ait işyerinde ve asıl işin yürütümü kapsamında çalışması halinde, 4857 sayılı İş Kanunu m. 2/7 gereğince asıl işveren; toplu iş sözleşmesinden kaynaklanan ücret farkı, ikramiye ve sosyal yardım alacaklarından alt işverenle birlikte müteselsilen sorumludur. Hizmet alım sözleşmesinde işçilik alacaklarının tamamen yükleniciye ait olduğuna dair hükümler veya ihalenin kamu ihalesi niteliği, işçiye tanınan kanuni korumayı bertaraf etmez. Öte yandan işçinin iş sözleşmesinin sona ermesi üzerine imzaladığı ibranameler, 6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu'nun 420. maddesinde öngörülen sıkı şekil, zaman ve içerik koşullarına tabidir; bu şartları taşımayan ibranameler işverenin sorumluluğunu ortadan kaldırmaz. Bu çerçevede, asıl işveren konumundaki kamu idaresinin yalnızca "ihale makamı" olduğunu ileri sürmesi veya geçersiz bir ibranameye dayanması, işçilik alacaklarından doğan kanuni sorumluluğunu ortadan kaldırmaya yeterli değildir. (Yargıtay 9. HD., E. 2025/6964 K. 2025/8632 T. 6.11.2025)

Geriye Etkili Fesih Halinde Arsa Sahibinin Cezai Şart, Kira Kaybı ve Diğer Müspet Zarar Taleplerinde Bulunması Mümkün Değildir.

Yüklenicinin edimlerini sözleşmede kararlaştırılan süreler içinde hiç yerine getirmemesi halinde arsa payı karşılığı inşaat sözleşmesi geriye etkili olarak sona erer ve sözleşme baştan itibaren hüküm doğurmamış kabul edilir. Bu hukuki sonuç karşısında, ifaya bağlı cezai şart, gecikme tazminatı, kira kaybı veya beklenen kâr gibi müspet zarar kalemleri talep edilemez. Geriye etkili fesih, taraflar arasındaki edim dengesini geçmişe dönük olarak ortadan kaldırdığından, kusurlu olan tarafın sözleşmeye dayanarak yetki verilmesini ya da munzam zarar ödenmesini istemesi de hukuken mümkün değildir. Ayrıca sözleşme kapsamında yapıldığı ileri sürülen ödemeler, açık ve kesin delillerle ispatlanmadıkça iade veya tazminat konusu yapılamaz. Bu çerçevede, fesih sonrası uyumsuzluklarda tazminat değerlendirmesi müspet zarar değil, ancak koşulları varsa menfi zarar ekseninde yapılabilir (Yargıtay, 6. HD., E. 2025/1043 K. 2025/3708 T. 4.11.2025).

Ticari Hayatın Olağan Riskleri Kapsamında Gerçekleşen Zararlar, Yönetim Kurulu Üyesine Kusur Atfedilmesini Tek Başına Haklı Kılmaz.

Anonim şirket yöneticisinin sorumluluğu, salt zararın ortaya çıkmasına değil, zararlar yöneticinin kusurlu davranışı arasında uygun illiyet bağının açık ve somut biçimde ortaya konulmasına bağlıdır. Ticari faaliyet kapsamında yapılan satış işlemlerinin sonradan tahsil edilememesi veya karşı tarafın mali durumunun bozulması, tek başına yöneticinin özen borcuna aykırı davranışını göstermez. Ticaretin olağan akışı içinde öngörülebilir olmayan piyasa riskleri yöneticinin sorumluluğunu doğurmaz; yöneticinin sorumluluğu ancak işlem tarihinde objektif özen yükümlülüğüne aykırı davranıldığına, bilinen veya bilinebilecek risklere rağmen şirketin bilinçli şekilde zarara sürüklendiğinin ispatlanması halinde gündeme gelir. Bu kapsamda, işlem hacmi, geçmiş ticari ilişkiler, şirket uygulamaları ve ortak yönetim pratiği birlikte değerlendirilmeden, soyut ve geriye dönük değerlendirmelerle yöneticinin tazminat sorumluluğuna gidilemez (Yargıtay 11. HD., E. 2025/1190 K. 2025/6676 T. 6.11.2025).

Geçici Mühlet İçinde Muaccel Hale Getirilemeyen Alacaklar da Çekişmeli Alacak Olarak Konkordato Kapsamında Tespit Edilebilir.

Konkordato sürecinde, borçlu tarafından kabul edilmeyen alacaklar çekişmeli alacak niteliği kazanır. Geçici mühlet içinde kredi hesabının kat edilmesi ve borcun muaccel hale getirilmesi, 2004 sayılı İcra ve İflas Kanunu'nun ("İİK") 288/1. maddesi uyarınca tahsil yasağı kapsamında hukuka aykırı olsa dahi, bu durum alacağın İİK'nın 302/6 ve 308/b maddeleri uyarınca çekişmeli alacak olarak tespit edilmesine engel değildir. Zira konkordato talebinden önce doğmuş alacaklar, muaccel olup olmadıklarına bakılmaksızın konkordatoya tabidir. Aksi yorum, alacaklının konkordato sistemi içinde alacağını ileri sürebileceği herhangi bir hukuki yol bırakmamak sonucunu doğurur.

Bu nedenle, geçici mühlet öncesinde doğmuş bir alacak bakımından, mühlet içinde hesap kat ihtarnamesi gönderilmiş olması veya alacağın henüz muaccel olmaması, çekişmeli alacak davasının reddini gerektirmez; yalnızca geçici mühlet tarihinden sonra faiz ve fer'ilerin durduğu gözetilerek değerlendirme yapılması gerekir (Yargıtay, 6. HD., E. 2025/3177 K. 2025/3738 T. 5.11.2025).

Dava Açma Süresinin Açıkça Gösterilmediği Hallerde, Süre Aşımı Gerekçesiyle Davanın Reddedilmesi Mahkemeye Erişim Hakkını Ölçsüz Şekilde İhlal Etmektedir.

Mahkemeye erişim hakkı kapsamında dava açma veya kanun yollarına başvuru için belirli sürelerin öngörülmesi, hukuki belirlilik ve yargısal istikrarın sağlanması bakımından meşru olmakla birlikte, bu sürelerin açık, anlaşılır ve öngörülebilir şekilde belirlenmesi zorunludur. Mahkeme, idari bir işlemin iptali istemiyle açılan davada, işlemde özel dava açma süresi açıkça belirtilmemişken, genel süre yerine daha kısa bir sürenin uygulanarak davanın süre aşımı nedeniyle reddedilmesi, mahkemeye erişim hakkına yönelik ölçsüz bir müdahale niteliği taşımaktadır. Mevzuatta genel dava açma sürelerinden farklı olarak özel dava açma sürelerinin öngörülmesi halinde, hangi sürenin uygulanacağını ilgili idari işlemde açıkça belirtilmemesi, bireyler açısından ciddi bir hukuki belirsizlik yaratmaktadır. Özellikle karmaşık ve dağınık mevzuat yapısı ile yargısal içtihatlarda sürelerin uygulanmasına ilişkin farklı yorumların bulunması, kişilerin hangi kanun yoluna hangi süre içinde başvuracaklarını öngörebilmelerini güçleştirmektedir. Bu koşullarda, süre aşımı gerekçesiyle davanın reddedilmesi, bireylere aşırı ve orantısız bir külfet yüklemekte ve mahkemeye erişim hakkının özünü zedelemektedir.

Anayasa Mahkemesi de Anayasa'nın 40. maddesi uyarınca devletin, bireyleri başvurulabilecek kanun yolları ve süreleri konusunda doğru, açık ve yeterli şekilde bilgilendirme yükümlülüğü bulunduğunu; hukuki güvenlik ve belirlilik ilkelerinin, kişilerin hukuki sonuçlarını makul ölçüde öngörebilecekleri bir normatif çerçeveyi gerektirdiğini vurgulamaktadır.

Bu çerçevede, dava açma süresinin gösterilmediği veya hangi sürenin uygulanacağını tereddütlü olduğu hallerde, genel dava açma sürelerinin uygulanması gerektiği kabul edilmekte; aksi yöndeki uygulamaların mahkemeye erişim hakkının özünü zedelediği değerlendirilmektedir (AYM, B. No: 2020/19217, T. 04.02.2025, RG: 31.12.2025, 33124).

Uyuşmazlığın Sonucunu Etkileyen İddialar İncelenmeden, Önceki Bulgulara Dayanılarak Hüküm Kurulması Gerekçeli Karar Hakkını İhlal Etmektedir.

İdari yargıda açılan tam yargı davalarında, idarenin hizmet kusuruna dayalı sorumluluğunun değerlendirilmesinde, davanın sonucuna etkili olan tüm iddiaların açık ve yeterli gerekçeyle karşılanması zorunludur. İdarenin denetim ve düzenleme yükümlülüklerini yerine getirip getirmediğine ilişkin somut ve ciddi iddialar ileri sürülmesine rağmen, yalnızca adli yargıda farklı taraflar yönünden alınmış bilirkişi raporlarına dayanılarak ve idarenin sorumluluğu bakımından ayrıca bilirkişi incelemesi yapılmasına gerek görülmezsizin davanın reddedilmesi, mahkemenin uyuşmazlığın esasını tartışmadığını göstermektedir. Bu itibarla, davanın sonucunu etkileyen iddialar hakkında gerekli incelemeler yapılmaksızın, önceki yargılamalarda elde edilen bulgulara dayanılarak hüküm kurulması; Anayasa'nın 36. maddesi kapsamında güvence altına alınan gerekçeli karar hakkının ihlali niteliğindedir (AYM, B. No:2021/31717, T.12.03.2025, RG: 31.12.2025, 33124).

Tanık Dinletme Taleplerinin Somut ve Yeterli Gerekçe Gösterilmeksizin Reddedilmesi Adil Yargılanma Hakkını İhlal Etmektedir.

Tanık dinletme hakkı, adil yargılanma hakkının ayrılmaz bir unsuru olup tarafların iddia ve savunmalarını desteklemek amacıyla ileri sürdükleri tanıkların, silahların eşitliği ve çelişmeli yargılama ilkeleri gözetilerek dinlenilmesini gerektirir. Mahkemeler tanık dinletme taleplerini değerlendirirken, bu taleplerin davanın sonucuna etkisi ile maddi gerçeğin ortaya çıkarılmasına katkısını, somut, ilgili ve denetlenebilir gerekçelerle ortaya koymakla yükümlüdür. Tanık dinletme talebinin, yalnızca dosyada mevcut tutanaklara veya belgelere dayanılarak, yeterli ve ikna edici bir gerekçe ortaya konulmaksızın reddedilmesi; taraflardan birini yargılamada dezavantajlı duruma düşürerek silahların eşitliği ilkesini zedeler. Bu nedenle, tanıkların dinlenmesine ilişkin taleplerin gerekçesiz veya soyut değerlendirmelerle reddedilmesi, yargılamanın bir bütün olarak adillliğini ortadan kaldırmakta ve Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı kapsamında tanık dinletme hakkının ihlali sonucunu doğurmaktadır (AYM, B. No: 2022/52046, T. 02.07.2025, RG: 29.12.2025, 33122).

Bilirkişi Raporuyla Belirlenebilen Alacağın İslahla Artırılan Kısımın Zamanaşımı Nedeniyle Reddedilmesi, Mahkemeye Erişim Hakkını İhlal Etmektedir.

Ayıplı hizmetten kaynaklanan bedelden indirim ve kazanç kaybı taleplerinde, talep edilebilecek alacak miktarı dava açıldığı aşamada objektif olarak belirlenememekte; bu miktar ancak yargılama sırasında yapılan bilirkişi incelemesi sonucunda somutlaşmaktadır. Bu durumda, alacak miktarının belirlenememesinden ve yargılamanın uzamasından kaynaklanan gecikmelerin talep sahibine yüklenmesi hukuken mümkün değildir.

Her ne kadar zamanaşımı süreleri, hukuki güvenlik ve öngörülebilirlik amacıyla kural olarak meşru bir sınırlama teşkil etse de alacağın miktarının ancak bilirkişi raporuyla belirlenebildiği, yargılamadaki gecikmelerin talep sahibine atfedilemediği ve buna rağmen ıslah yoluyla artırılan kısmın zamanaşımı gerekçesiyle reddedildiği hallerde, bu sınırlama ölçüsüz bir nitelik kazanmaktadır. Zira bu yaklaşım, talep sahibinin alacağının tamamını ileri sürebilmesini fiilen imkansız hale getirmekte ve mahkemeye erişim hakkı üzerinde ağır ve orantısız bir külfet doğurmaktadır. (AYM, B. No: 2021/65631, T. 17.07.2025, RG: 30.12.2025, 33123).

Usulüne Uygun Tebligat Yapılmaksızın, Mazereti Kabul Edilen Tarafın Yokluğunda Hüküm Kurulması Hukuki Dinlenilme Hakkını İhlal Etmektedir.

Hukuki dinlenilme hakkı, tarafların yargılamadan usulüne uygun şekilde haberdar edilmelerini, iddia ve savunmalarını etkin biçimde ileri sürebilmelerini ve bu beyanların mahkeme tarafından değerlendirilmesini güvence altına alan temel bir usul güvencesidir. Mahkeme, davacının iş kazasına dayalı maddi ve manevi tazminat istemini değerlendirirken, davalı vekilinin 17.10.2024 tarihli duruşmaya katılamayacağını bildirerek sunduğu mazereti kabul etmiş; ancak buna rağmen yeni duruşma gün ve saatini 7201 sayılı Tebligat Kanunu ve ilgili mevzuat uyarınca usulüne uygun biçimde tebliğ etmek yerine duruşma gününün UYAP'tan öğrenilmesine karar vererek yargılamaya devam etmiş ve davalı vekilinin yokluğunda davanın esası hakkında hüküm kurmuştur. Oysa mevzuatta duruşma gününün "UYAP'tan öğrenilmesi" şeklinde bir tebligat usulü öngörülmemiş olup bu yöntem hukuki sonuç doğurmaya elverişli değildir. Bu itibarla, mazereti kabul edilen davalı vekiline yeni duruşma günü usulüne uygun biçimde bildirilmeden yokluğunda karar verilmesi, hukuki dinlenilme hakkını ihlal etmekte ve usul ve yasaya aykırılık teşkil etmektedir (Yargıtay 10. HD., E. 2025/8033, K. 2025/11985, RG. 20.12.2025).

Hizmet Alım Sözleşmelerinden Kaynaklanan İşçilik Alacaklarına İlişkin Rücu Davalarında Sorumluluk, Sözleşme Hükümlerine Göre Belirlenmelidir.

Hizmet alım sözleşmelerinden kaynaklanan işçilik alacaklarına ilişkin rücu davalarında, işveren idare ile yüklenici arasındaki iç ilişki, taraflar arasında imzalanan sözleşme ve bu sözleşmenin ayrılmaz parçası olan Hizmet İşleri Genel Şartnamesi hükümlerine göre belirlenmelidir. 4857 sayılı İş Kanunu ("İş Kanunu") uyarınca işveren ile yüklenici işçiye karşı iş sözleşmesinden veya İş Kanunu'ndan doğan işçilik alacakları konusunda müteselsilen sorumlu olmakla birlikte, rücu ilişkisinde esas olan sözleşme hükümlerinin uygulanmasıdır. Bu kapsamda, yüklenici tarafından çalıştırılan işçilerin ücret, kıdem tazminatı ve diğer işçilik alacaklarından, işçileri fiilen çalıştırdığı dönemle orantılı olarak yüklenici sorumludur; idarenin yaptığı ödemeleri yükleniciye rücu etme hakkı bulunmaktadır.

İşçilik alacaklarının türüne göre sorumluluğun kapsamı da farklılaşmaktadır. Buna göre; kıdem tazminatından, işçi çalıştırdığı süre ile sınırlı olmak üzere her yüklenici, yıllık izin ve ihbar tazminatından kural olarak son yüklenici, hafta tatili, fazla mesai ve ücret alacağı gibi alacaklarda da yüklenicilerin sorumluluğu, kendi çalışma dönemleriyle sınırlıdır. Yükleniciler arasında, kanundan veya sözleşmeden açıkça kaynaklanan bir müteselsil sorumluluk öngörülmedikçe; rücu davalarında yarı yarıya, eşit veya soyut oranlara dayalı bir sorumluluk esasına göre hüküm kurulması mümkün değildir. Bu ilkeler gözetilmeksizin, yüklenicinin işçilik alacaklarından kendi dönemiyle orantılı tam sorumluluğu yerine, kısmi ya da eşit oranlı sorumluluk esas alınarak karar verilmesi, usul ve yasaya aykırılık teşkil etmektedir (Yargıtay 6. HD., E. 2024/2805, K. 2025/3430, RG. 20.12.2025).

İşçiden Kaynaklanmayan Nedenlerle Gerçekleşen İşyeri Kapanmaları, İş Kanunu'nun 25/III Maddesi Kapsamında Zorlayıcı Neden Teşkil Etmez.

İş Kanunu'nun 25/III maddesi uyarınca işverene tanınan haklı nedenle fesih hakkının kullanılabilmesi için; iş görme ediminin ifasını engelleyen durumun yalnızca işçiden kaynaklanmaması veya işçinin kusuru dışında ortaya çıkması yeterli değildir. Bu durumun aynı zamanda, işin görüldüğü çevrede meydana gelen, objektif, kaçınılmaz ve dışsal bir zorlayıcı neden niteliği taşıması gerekmektedir. Bu kapsamda, işverenin ticari faaliyetini sona erdirmesi, işyerini kapatma kararı alması ya da ekonomik, mali veya işletmesel tercihlere dayanarak faaliyeti durdurması; işverenin kendi iradesiyle aldığı kararlar olup zorlayıcı neden olarak kabul edilemez. Zira bu hallerde işçinin iş görme borcunun ifası hukuken imkansız hale gelmemekte, yalnızca işverenin işletmesel tasarrufları sonucunda çalışma olanağı ortadan kalkmaktadır. Dolayısıyla, işyeri kapanmasının işçiden kaynaklanmayan sebeplerle gerçekleşmiş olması, tek başına İş Kanunu'nun 25/III maddesinin uygulanmasını haklı kılmaz. Bu tür durumlarda, anılan maddeye dayanılarak bildirimsiz fesih yoluna gidilmesi mümkün olmadığı gibi, fesih bildirimsiz yapılmış olsa dahi ihbar tazminatı ödeme yükümlülüğü ortadan kalkmaz.

Bu nedenle, işverenin kendi ticari veya işletmesel kararlarına dayanan işyeri kapanmaları, İş Kanunu'nun 25/III maddesi kapsamında zorlayıcı neden olarak değerlendirilemez (Yargıtay 9. HD., E. 2025/5850, K. 2025/6491, RG: 25.12.2025).

Yabancı Hukukta Öngörülen Kısa Zamanaşımı Süreleri, Tek Başına Türk Kamu Düzenine Aykırılık Teşkil Etmez.

Yabancı unsurlu iş uyuşmazlıklarında, uygulanacak hukukun öngördüğü zamanaşımı süresinin Türk hukukunda düzenlenen süreden daha kısa olması, tek başına Türk kamu düzenine aykırılık oluşturmaz. Zamanaşımı süreleri, kamu düzenine ilişkin kurallar arasında yer almadığından, yetkili yabancı hukukta düzenlenen dava açma sürelerinin uygulanması mümkündür. Bu çerçevede, yetkili yabancı hukukta öngörülen dava açma ve zamanaşımı süresinin uygulanması mümkündür. Bu çerçevede, yetkili yabancı hukukta düzenlenen zamanaşımı süresinin Türk hukukundakinden daha kısa olması, tek başına kamu düzeni istisnasının işletilmesini gerektiren bir sonuç oluşturmaz. Zamanaşımı süresi dolmuş bir talep bakımından, sürenin Türk hukukuna kıyasla daha kısa olduğu ileri sürülerek kamu düzeni istisnasına dayanılması mümkün değildir. Dolayısıyla, yetkili yabancı hukukta öngörülen zamanaşımı süresinin uygulanması suretiyle davanın reddedilmesi, Türk kamu düzenine aykırılık teşkil etmemektedir (Yargıtay 9. HD., E. 2025/4998, K. 2025/8888, T. 19.11.2025).

Biçer Güner, İstanbul, Türkiye'de kurulmuş, bağımsız bir hukuk bürosudur. Biçer Güner olarak, hukukun tüm alanlarında, farklı sektörlerden geniş bir müvekkil yelpazesine kapsamlı hukuk hizmetleri sunmaktayız. Ortaklarımız, 20 yılı aşkın süredir Türkiye'de gerçekleşen çok sayıda önemli uluslararası işlem ve yabancı yatırımda hem özel sektör hem de kamu kurumlarını aktif olarak temsil etmiştir.

Büromuz, prestijli hukuk yayınlarında geniş çapta yer almaktadır. Tecrübemiz ve müvekkil odaklı yaklaşımımızın bir yansıması olarak, dünyanın en saygın hukuk yayınlarından biri olan The Legal 500'da yer alıyoruz. Ayrıca, İş hukuku alanındaki yetkinliğimizle, International Employment Lawyer'ın Elite Guide'da yer alıyoruz. Yönetici Ortağımız Burçak Kurt Biçer, 2025 IEL Women Leaders listesinde yer alarak, küresel ölçekte iş hukuku alanındaki liderliğiyle takdir edilmiştir. Ayrıca, dünyanın en saygın veri koruma bilgi gizliliği topluluğu olan International Association of Privacy Professionals (IAPP) üyesi olarak, global veri koruma trendleri ve uyum standartları konusundaki gelişmeleri yakından takip etmekte ve bu alanda öncü rol üstlenmekteyiz.

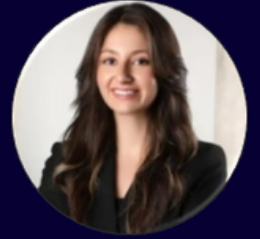
İletişim



Can Güner
Kurucu Ortak
can.guner@bicerguner.com



Elif Şatır
Kıdemli Avukat
elif.satir@bicerguner.com



İrem Efe
Avukat
irem.efebicerguner.com



Mert Yılmaz
Yasal Stajyer
mert.yilmaz@bicerguner.com



Berke Özakca
Yasal Stajyer
berke.ozakca@bicerguner.com